

Като се завърнѣ у дома си, той успокои Помпония, като ѣ събѣщи надеждитѣ си, и останѣ да чака заедно съ нея извѣстия отѣ Виниций. Отѣ врѣме на врѣме, когато до атриума достигаше шумѣтъ отѣ стѣпкитѣ на нѣкой отѣ робитѣ, тѣмѣ се струваше, че това е Виниций, който води любимата дѣвойка, — и въ дълбочинитѣ на душата си бѣхѣ готови да ги благословѣтъ. Но врѣмето минаваше, безѣ да дойдѣтъ никакви извѣстия. Само привечерѣ се чу чуканѣ на вратата.

Робѣтъ, който отиде да отвори, подаде писмо на Авелѣ. Стариетѣ полководецѣ, който обичаше да показва своето самообладание, тоя пѣтъ взе писмото съ треперяща рѣка и започнѣ да го чете съ такава нетѣрпѣливостѣ, като че се каееше за цѣлото му семѣйство.

Изведнѣжѣ лицето му се помрачи, като че се затѣмни отѣ сѣнката на набрани облаци.

— Прочети, каза той, като се обѣрнѣ къмѣ Помпония.

Пампония взе писмото и прочете :

„Маркѣ Виниций поздравлява Авелѣ Плавций. Направеното е станѣло по волята на цезаря, прѣдѣ която вие сте длѣжни да се прѣклоните, както се прѣклонихѣ и азѣ, и Петроний“.

Двамата съпрузи потѣнѣхѣ въ мрачни размишления.

VI.

Петроний бѣше у дома си. Вратаретѣ не посмѣ да задѣржи Виниций, който влѣзе въ атриума, като вихѣръ; като узна, че домакинѣтъ се намира въ библиотеката, той съ сжщата бѣрзина влѣзе тамѣ и, като намѣри Петроний, че пише, дрѣпнѣ отѣ рѣката му перото, ступи го и го хвѣрли на земята, постѣ скопчи съ прѣстетѣ си рамената му и, като доближи лицето си до неговото лице, захванѣ да го пита съ прѣсипнѣлъ гласѣ :

— Какво направи съ нея? Дѣ е тя?

Тукѣ се случѣ нѣщо поразително. Изящниятѣ и, на видѣ, изящениятѣ Петроний хванѣ вкопченитѣ въ рамената си рѣцѣ на младия атлетѣ и, като ги стиснѣ и двѣтъ въ едната си рѣка, сжщо като съ клеци, каза :

— Азѣ съмѣ слабѣ само утрина, а привечерѣ ми се възвѣрща бодростѣта. Опитай се да се искубнешѣ.

На лицето му се не отрази дори гнѣвъ, само въ очитѣ му блѣснѣ блѣдниятѣ отблѣсъкъ на храбростѣта и енергията.